

Dora PAVEL

Fiction-Ltd

Crush

roman

POLIROM
2022

Cuprins

Partea întâi	5
Partea a doua	127
Partea a treia.....	165

Vreme de câteva luni, reflexul de-a mă posta la pândă sub ferestrele pictoriței Tora a devenit, curând după moartea lui Zeno, ocupația care mă menținea cel mai aproape de el. O resimțeam și ca pe-o datorie. Alegeam să rămân acolo ori de câte ori reușeam să ies de acasă sau de la întrunirile la care eram învoit să merg. Mă erijam în rolul de model în atelierul ei de pictură, îmi convenea postura, și gândul că mă voi regăsi în compozițiile Torei Cadis îmi stârnea o secretă, numai a mea, euforie.

Așezat pe trotuar, mă simțeam ca și cum m-aș fi aflat din nou pe băncuța îngustă pe care Tora mi-o rezerva doar mie când urcam cu Zeno la ea. O băncuță în formă de luntre sau de scoică, montată pe un singur picior la înălțimea șezutului unui om, obiect de mobilier destul de incomod, dacă domnișoara Tora nu l-ar fi căptușit cu trei păături, la cererea mea. La insistențele lui Zeno, mai bine zis. A trebuit să-mi repet de mai multe

ori rugămintea până să mă și fac auzit. Jgheabul sau troaca sau hamacul – nu știu cu ce să-l asemăn mai bine – avea o găoace din lemn de tei la vedere, cu luciul lacului neatins. Mi-era clar că pictorița nu fusese căutată prea des sau că, și dacă asta se-ntâmplase, musafirii nu zăboveau prea mult la ea. Tora nu era deloc primitoare. O simplă tranzacție sau o ridicare a unei lucrări vândute se rezolva în doar câteva minute cu cel care o achiziționa. Gazda avea acel mod direct și manierat de a-ți arăta de cum intrai nerăbdarea de a te vedea ieșit, întâmpinându-te cu palmele proaspăt înmuiate în vopsele, cu mânecile cămășii suflecate și jeanșii pătați, chiar repezindu-se dinaintea ta din spatele șevaletului, așezat mereu cu dosul către intrare – orice aruncătură de ochi străină pe o lucrare a ei era exclusă din start.

Într-una din zile, m-am decis să intru la ea pentru prima oară, deși chiar n-aveam ce căuta în viața ei, nici ea nu mă invitase. Nu știu de ce-am avut dintr-odată acel impuls. Abia ce plecase în grabă, uitând descuiată ușa imobilului. O vedeam de pe trotuarul de vizavi, ascuns, să nu presupună c-o văd, păstrând reflexul de-a o supraveghea, cum mi-l inculcase și Zeno – „la

vezi, îs trase jaluzelele?" –, văzând și el bine că sunt trase. „Vezi și tu bine că-s trase“ – o obișnuință precum privitul pe ceas la trezire sau afară, pe geam, cât să apreciezi vremea și să-ți alegi *sneakers*-ii, cât să-ți înseiezi un mic plan pe ziua în curs, mai puțin în weekend, când cădeam cu totul în lăncezeala cea mai alarmantă pentru fizic și psihic.

Așadar, nu putea lăsa ușa descuiată intenționat, cum o trântise după ea și nu-și scosese cheile din geantă ca de-obicei, cine știe unde-i era gândul, sunt gesturi pe care le făcea automat, cum le fac și eu mereu, ba aș spune că eu pe alea mă bazez, puterea de concentrare la asemenea lucruri mărunte n-a fost niciodată punctul meu forte, totuși obișnuința mă salva mereu. Ea nu funcționase și în cazul Torei. O văzusem de-atâtea ori făcând acel gest, ce era să fie diferit acum. O urmăream de câteva săptămâni, îmi era clar, ceva se petrecuse cu ea, nu e genul care să aibă asemenea sincopă și nici, cum spun, nu putea s-o lase așa, anume deschisă, cum o bănuiam, doar dacă ar fi schimbat sistemul de închidere între timp, deși asta nu mi-ar fi scăpat. Tot ce schimbă și face pe lângă casă Tora face doar după-amiaza, chiar înspre seară, când sunt și eu prezent la pândă ori de câte ori pot s-o

șterg de-acasă, viețile noastre se suprapun în parte ca timp de funcționare, ea plecând mereu mai devreme cu două ore și revenind mai târziu cu alte două, așa că, nimic mai simplu, îi pot monitoriza ușor ieșirile, ca și întoarcerile, cum făcusem și acum, când a călcat afară fără să-ncuie, deși timp ar fi avut. Se-mpiedicase în poalele treniului pășind pe prima scară și ăsta ar fi putut fi un bun răgaz să-și amintească de cheile pe care nu le scosese, acum, când era să cadă și și-a întins spontan o mână lateral, în timp ce corpul i s-a arcuit într-un fel nefericit, convulsionat, dizgrațios chiar, cu talpa și glezna stângului prinse în cracul pantalonului, aducându-și repede în față piciorul drept, liber, și coborând cu el sprijinit pe treapta următoare, mâna stângă întinsă și încovoiată către umărul drept, capul rămas răstignit în spate, cu fața la cer și cu grimasa aia de surprindere pe care nu i-ar fi convenit să i-o vadă nimeni, în timp ce mijlocul ei delicat, îngust a dispărut cu totul, ascuns de bustul aplecat și suprapus pe abdomen. Următoarele două trepte le sărise din inerție, s-ajungă jos aproape în goană, ca izbită din spate, gâfâind. Nu eram nici eu în cea mai bună formă în ziua aia, dorul de Zeno mă doborâse iarăși, de-asta și revenisem sub ferestrele Torei, și ieșirea ei de-acum,

turbulentă, caraghioasă, aproape accidentată, mi-a indus o stare și mai proastă, de parcă mie mi se întâmplase ce i se întâmplase ei. Mai trăisem asta de câteva ori, să-mi corelez dispoziția zilei cu echilibristica acestei făpturi. Într-un fel, procesul se inversa, părea că Tora ajunsese să-mi controleze mie viața, deși nu mă pot plânge. De regulă, stările pe care mi le transmitea erau încurajatoare, făceau să-mi înfrâng presiunea cu care mă trezeam dimineața, aproape niciodată binedispus. Tora a fost mereu o sursă de energie pentru mine în anii aceia, fără să am pe-atunci vreun alt sentiment de apropiere sau de apreciere pentru ea, eram prea copil ca s-o găsească atrăgătoare sau să simt nevoia să comunicăm mai mult, mulțumindu-mă doar cu aceste pânze ale mele, în ce-o privea, devenite reflexe încă din zilele în care veneam aici cu Zeno – „Ia vezi, îs trase jaluzelele?”.

Tora. Tora Cadis. Torrrra Cadis, cum îi reverberam eu numele. O necunoscută aproape și atât. Locuia acolo de foarte mulți ani, neînsemnând pentru mine nimic mai mult decât bătrânul de alături, decât familiile din dreapta și din stânga imobilului ei. Totuși, reușea să-mi capteze atenția mai mult decât ceilalți, deși se rezumau cu toții să-mi răspundă la salut sau cel mult la

vreo urare convențională de sărbători. Vorbele pe care le schimbam cu Tora în intersecțiile noastre din acele zile speciale nu erau nici ele multe, nici spuse cu vreo încărcătură mai afectuoasă, abia de mă observa și ea în ultimul moment, pe când eu nu-i rețineam nici măcar pieptănătura sau ținuta. Curios e că peste zi, în momente de relaxare, dintre toate frazele auzite, îmi persistau în cap exclusiv secvențe din spusele ei, cu nimic mai deosebite decât ale celorlalți, chiar și felul în care mă invitase odată la ea, o singură dată, în ajun de An Nou, cunoscându-mi, probabil, ca toți cei de pe stradă, statutul de băiat singur și retras, chiar și acea invitație n-a sunat cu nimic mai insistent decât cea a familiei Panciu sau Silvestru sau Marcu sau Oancea, cărora părea că le inspirasem milă, când mă poftiseră și ei în aceeași după-amiază să le calc pragul, și cu toate astea nu reținusem decât invitația ei și firește că nu i-am dat curs, cum nu le dădusem nici celorlalte, n-ai cum să răspunzi unor invitații de conveniență, să faci lucruri pentru care nu simți niciun imbold, cărora nu le vezi rostul. A accepta o singură invitație ar fi însemnat să creez un precedent ale cărui urmări nu doar că n-aveam chef să le suport, dar nici măcar nu mă oboscam să le prevăd. Înainte de